

Regie: Margherita Spampinato

Met Gianni Aurora Quattrocchi,
Marco Fiore, Camille Dugay

★★★

Een kleine hartenbreker over de tijd die verstrijkt

Zo mooi hoe de kleinste films soms over de grootste dingen gaan. Na een dromerige openingsscène wordt de jonge Nico afgezet bij z'n grootmoeder ergens aan de Italiaanse kust. Het hele pand is oud en bijna alle bewoners zijn oud. Behalve de spelende kinderen op de binnenplaats, onder wie de stoere Rosa, *Gioia Mia* neemt de tijd om op gang te komen, de film neemt het tempo over van de hittegolf die iedereen en alles vertraagt.

In het met christusbeelden en iconen volgehangen appartement van oma, niet bepaald de vrolijkste van het stel, horen ze geesten. Zo noemt oma ze. In een soort magisch kaartspel zegt een andere bewoner dat die pas verdwijnen wanneer het geheim van de plek onthuld wordt. Overdag speelt Nico met de andere kinderen en trekt hij steeds meer naar Rosa toe.

Als die twee op een dag foto's vinden in oma's appartement,

komt ter sprake wie er op de foto's staan. Wie oma al die jaren geleden verloor. Nico is ook iemand kwijtgeraakt. Hun gedeelde verdriet verdragen ze in stilte. Het mooie is dat de film ze als vanzelf, maar zonder het te benoemen, dichterbij elkaar laat komen.

Ook weer zonder dat het hardop wordt gezegd, ontstijgt uit de dagelijkse gebeurtenissen een verhaal over dood en leven, over daarmee leren omgaan, over de tijd die verstrijkt en het cyclische karakter van het bestaan. Er vloeit niet een traan, maar de pijn is voelbaar. "Je moet jezelf wel weer oprapen", zegt Rosa tegen Nico. "Kom buiten spelen. Ik wacht beneden." Heel goed gedaan.

Ronald Rovers

Trouw 26/2